

פרק 62

ניסוי הכלא של סטנפורד, אחרון

מינרווה הביטה בשעונה, במחוגים הזהובים ובספרות הכסף, בתנועה המקוטעת. מוגלגים המציאו את זה, ועד שעשו זאת, קוסמים לא טרחו לעקוב אחרי הזמן. פעמונים שתוזמנו על ידי שעון חול שימשו את הוגוורטס למעקב אחר שיעורים כשהוקם. היה זה אחד מהדברים שהתומכים בטוהר-הדם רצו שלא יהיו אמיתיים, ולפיכך מינרווה ידעה זאת.

היא קיבלה קס"ם בלימודי מוגלגים בכשיפומטרי שלה, והיום זה נראה לה כמו תעודת עניות, בהתחשב בעד כמה מעט ידעה. עצמה הצעירה הבינה, אפילו אז, שהמקצוע הזה הוא בדיחה, שלומד על ידי טהור דם, לכאורה משום שבני-מוגלגים לא יודעים מה בני-קוסמים צריכים לדעת, למעשה משום שחבר המנהלים לא העריך מוגלגים בכלל. אבל בגיל שבע-עשרה ציון הקס"ם היה הדבר העיקרי שעניין אותה, היא נזכרה בעצב...

אם הארי ווולדמורט ינהלו את המלחמה שלהם עם כלי נשק מוגלגים לא יוותר דבר מהעולם מלבד אש!

היא לא הצליחה לדמיין זאת, והסיבה שלא הצליחה לדמיין זאת הייתה שלא הצליחה לדמיין את הארי נלחם באתה-יודע-מי.

היא נתקלה באדון האופל ארבע פעמים ושרדה כל אחת מהן, שלוש פעמים עם אלבוס שהגן עליה ופעם אחת לצידו של מודי. היא זכרה את הפנים הפגומות, דמויות הנחש, את הקשקשים בצבע ירוק קלוש המפוזרים על פני העור, את העיניים האדומות הזוהרות, את הקול שצחק בלחישה גבוהה ולא הבטיח דבר מלבד אכזריות ועינוי: מפלצת מוחלטת.

והיא לא התקשתה לדמיין בתודעתה את הארי פוטר, את ההבעה הנבונה על פני הילד הצעיר שהתנודד בין להתייחס למגוון ברצינות ובין להתייחס לרציני בגיחוך.

והמחשבה על העימות בין השניים הייתה קשה מנשוא.

לא הייתה להם שום זכות להטיל את כל זה על ילד בן אחת עשרה. היא ידעה מה המנהל החליט בשבילו באותו היום, משום שנאמר לה לערוך את הסידורים; ואם הייתה זו היא באותו הגיל היא הייתה זועמת וצורחת ובוכה וממאנת להינחם במשך שבועות...

הוא אינו תלמיד שנה-ראשונה רגיל, אמר אלבוס. הוא מסומן כשווה לאדון האופל, וברשותו כוח שאדון האופל לא מכיר.

הקול המרעים, החלול והנורא שבקע מגרונה של סיביל טרלוני, הנבואה האמיתית והמקורית, הדדה במחשבתה פעם נוספת. הייתה לה הרגשה שזה לא אומר את מה שהמנהל חושב שזה אומר, אבל לא הייתה דרך לתאר במילים את ההבדל.

ואף על פי כן זה עדיין נשמע נכון, שאם ישנו ילד בן אחת עשרה על פני האדמה שמסוגל לשאת בעול הזה, הרי שהילד הזה מתקרב למשרדה כעת. ואם היא תאמר משהו כמו 'הארי המסכן' בפניו... ובכן, הוא לא יאהב זאת.

אז עכשיו אני צריך למצוא דרך כלשהי להרוג קוסם אופל בן אלמוות, אמר הארי ביום שבו גילה. הלוואי שהיית אומרת לי את זה לפני שהתחלתי בקניות.

היא הייתה ראש בית גריפינדור במשך זמן מספיק, ראתה מספיק מחבריה מתים, כדי לדעת שיש אנשים שלא ניתן להציל מלהפוך לגיבורים.

נשמעה נקישה על הדלת, ופרופסור מקגונגל אמרה, "יבוא."

כשהארי נכנס, על פניו הייתה אותה הבעה קרה ודרוכה שראתה בפונדק של מרי; והיא תהתה האם עטה את המסיכה הזו, את העצמי הזה, לכל אורך היום.

הילד הצעיר התיישב על הכיסא שלפני שולחנה ואמר, "אז הגיע הזמן שייאמר לי מה קורה?" נייטרליות היו המילים, לא חדות כמו שציפתה מהבעתו.

עיניה של פרופסור מקגונגל עלו בהפתעה לפני שהצליחה לעצור את עצמה, והיא שאלה, "המנהל לא אמר לך דבר, מר פוטר?"

הילד הניד הראשו. "רק שקיבל אזהרה שאני עלול להיות בסכנה, אבל שאני בטוח כעת."

מינרווה התקשתה לפגוש במבטו. איך הם יכולים לעשות לו את זה, איך הם יכולים להניח זאת על כתפיו של ילד בן אחת עשרה, את המלחמה הזו, את הגורל הזה, את הנבואה הזו... והם אפילו לא בטחו בו...

היא הכריחה את עצמה להביט בהארי ישירות, וראתה שעניו הירוקות היו רגועות בעודן בוחנות אותה.

"פרופסור מקגונגל?" אמר הילד בשקט.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל, "חוששני שאין זה מתפקידי להסביר, אבל אם אחרי זה המנהל עדיין לא מגלה לך דבר, אתה רשאי לבוא אליי ואני אלך ואצעק עליו בשבילך."

עניו של הילד התרחבו, חלק מהארי האמיתי ניבט מהסדק לפני שהמסכה הקרירה שבה למקומה.

"בכל מקרה," אמרה פרופסור מקגונגל בנימה עניינית, "צר לי על אי הנוחות, מר פוטר, אבל עליי לבקש ממך להשתמש במחולל-הזמן שלך כדי לחזור שש שעות אחורה בזמן לשעה שלוש אחר הצהריים ולהעביר את ההודעה הבאה לפרופסור פליטיק: כסף על העץ. בקש מהפרופסור לכתוב את השעה שבה העברת לו את ההודעה. לאחר מכן המנהל רוצה לפגוש אותך כשהיה לך נוח."

השתררה שתיקה.

ואז הילד אמר, "אני נחשד בשימוש לרעה במחולל-הזמן שלי, אם כך?"

"לא על ידי!" אמרה פרופסור מקגונגל בחיפזון. "אני באמת מתנצלת על אי הנוחות, מר פוטר."

השתררה שתיקה נוספת, ואז הילד הצעיר משך בכתפיו. "זה ישגע את מחזור השינה שלי אבל אני מניח שאין ברירה. בבקשה אמרי לגמדוני הבית שאם אבקש ארוחת בוקר מוקדמת בשעה שלוש לפנות בוקר מחר, נגיד, שמותר לי לקבל אותה."

"כמובן, מר פוטר," היא אמרה. "תודה על הבנתך."

הילד קם מכיסאו והנהן לעברה ברשמיות, ואז יצא דרך הדלת, ידו כבר נכנסת מתחת לגלימותיו אל מחולל-הזמן; והיא כמעט קראה הארי! אבל היא לא ידעה מה לומר.

תחת זאת היא המתינה, עיניה על השעון.

כמה זמן היא צריכה לחכות שהארי יחזור בזמן?

היא לא צריכה לחכות כלל, למעשה; אם הוא עשה זאת, זה כבר קרה...

מינרווה הבינה אז שהיא משתהה משום שהיא עצבנית. מעשי קונדס, כן, מעשי קונדס בלתי אפשריים עם זהירות וחשיבה לעתיד של אבן נופלת – היא לא ידעה איך הילד הצליח לשטות במצנפת שלא תמין אותו לבית גריפינדור אליו השתייך בבירור – אבל לא משהו אפל או פוגע, לעולם לא. מתחת למעשי הקונדס הללו זרם טוב הלב שלו, עמוק וציב כמו זה של התאומים וויזלי, אם כי אפילו קללת קרושיאטוס לא הייתה יכולה לגרום לה לומר זאת בקול רם.

”אקספקטו פטרונם”, היא אמרה, ואז, ”לך אל פרופסור פליטיק, ואמור לי את תשובתו לאחר שתאמר זאת: האם מר פוטר נתן לך הודעה ממני, מה הייתה ההודעה, ומתי קיבלת אותה?”

שעה אחת מוקדם יותר, לאחר שהשתמש בסיבוב האחרון שנותר במחולל-הזמן שלו ועשה את גלימת ההיעלמות, הארי השיב את שעון החול לחולצתו.

והחל לצעוד לעבר הצינוק של סלית'רין, הולך מהר ככל שרגליו הבלתי נראות אפשרו לו מבלי לרוץ. למרבה המזל משרדה של סגנית המנהל היה בקומה נמוכה בהוגוורטס...

כמה גרמי מדרגות לאחר מכן, לאחר שירד שתי מדרגות בבת אחת, אך לא שלוש, הארי עצר במסדרון שמעבר לעיקול האחרון שלו נמצאה הכניסה לחדר המועדון של סלית'רין.

הארי הוציא פיסת קלף (לא נייר) מהנרתיק שלו, הוציא עט-ציטוט (לא עט רגיל) מהנרתיק שלו, ואמר לעט-הנוצה, ”רשום את האותיות הללו בדיוק כפי שאני אומר אותן: ב-ח-א-ו-א, רווח, ת-ד-ו-ה-א-ע-ה-ז”.

ישנם שני סוגים של צפנים בקריפטוגרפיה, צפנים שמונעים מאחך הקטן לקרוא את ההודעות שלך וצפנים שמונעים מממשלות גדולות לקרוא את ההודעות שלך, וזה היה צופן מהסוג הראשון, אבל זה טוב יותר מלא כלום. בתיאוריה, איש לא אמור לקרוא את ההודעה בכל מקרה; אבל אפילו אם משהו יקרא, הוא לא יזכור שום דבר מעניין אלא אם הוא עשה קריפטוגרפיה לפני כן.

הארי שם את הקלף הזה במעטפת קלף, ואז שרביטו המיס מעט שעווה ירוקה כדי לחתום אותה.

בעיקרון, הארי היה יכול לעשות את כל זה לפני שעות, אבל איכשהו לחכות עד אחרי ששמע את ההודעה משפתיה של פרופסור מקגונגל הרגיש פחות כמו ”להתעסק עם הזמן”.

לאחר מכן, הארי שם את המעטפה הזו בתוך מעטפה אחרת, שכבר הכילה דף נייר אחר עם הוראות אחרות, וחמישה חרמשי בסף.

הוא סגר את המעטפה הזו (עליה כבר נכתב שם), חתם אותה עם עוד שעווה ירוקה, והצמיד חרמש אחרון לחותם.

ואז הארי שם את המעטפה הזו בתוך המעטפה האחרונה עליה נכתב באותיות גדולות השם ”מרי טאבינגטון”.

הארי הציץ מעבר לעיקול אל הדיוקן הזועף ששימש בדלת לחדר המועדון של סלית'רין; ומשום שלא רצה שהדיוקן יזכור שלא-ראה מישהו בלתי נראה, הארי השתמש בלחש הריחוף כדי להרחיף את המעטפה אל הגבר הזועף, ונקש עליו בעזרתה.

הגבר הזועף הביט מטה אל המעטפה, מסתכל מבעד למונוקול, ואז נאנח והסתובב לעבר חדר המועדון של סלית'רין, וקרא, "הודעה למרי טאבינגטון!"

המעטפה הורשתה ליפול לרצפה.

כמה רגעים לאחר מכן דלת הדיוקן נפתחה ומרי הרימה את המעטפה מהרצפה.

היא תפתח אותה ותמצא חרמש ומעטפה המיועדת לתלמידה בשנה הרביעית ששמה מרגרט בלסטרוד.

(סלית'רנים עשו דברים כאלה כל הזמן, וחרמש בהחלט העיד על משלוח בהול.)

מרגרט תפתח את המעטפה שלה, ותמצא חמישה חרמשים בנוסף למעטפה שעליה להשאיר בכיתה ריקה...

...לאחר שתשתמש במחולל-הזמן שלה כדי לחזור חמש שעות אחורה בזמן...

...שם תמצא חמישה חרמשים נוספים ממתינים לה, אם תגיע לשם במהירות.

והארי פוטר בלתי נראה ימתין בכיתה הזו משעה שלוש עד שעה שלוש וחצי אחר הצהריים, למקרה שמישהו ינסה את הבדיקה הברורה.

טוב, היא הייתה ברורה לפרופסור קווירל, בכל אופן.

בנוסף היה ברור לפרופסור קווירל ש-(א) למרגרט בלסטרוד יש מחולל-זמן ו-(ב) היא לא מאוד מחמירה בסינון הסיבות לשימוש בו, כמו לדוגמה לספר לאחותה הקטנה פיסות רכילות עסיסיות במיוחד "לפני" שמישהו שמע אותן.

חלק מהמתח נשאב מהארי כשהתרחק מדלת הדיוקן, עדיין בלתי נראה. איכשהו הוא הצליח לדאוג בנוגע לתוכנית, על אף שידע שהיא כבר הצליחה. כל מה שנותר כעת הוא העימות עם דמבלדור, ואז הוא יסיים להיום... הוא ילך לגרגוילים של המנהל בשעה תשע בערב, מכיוון שלעשות זאת בשעה שמונה יהיה מחשיד יותר. כך יוכל לטעון שהוא פשוט לא הבין למה פרופסור מקגונגל התכוונה כשאמרה "אחר כך"...

הכאב העמום אחז בליבו של הארי כשחשב על פרופסור מקגונגל.

אז הארי נסוג מעט יותר לתוך הצד האפל שלו, שעטה הבעה רגועה ושמר על פניו חופשיות מעייפות, והמשיך ללכת.

יהיה מחיר לשלם, אבל לפעמים אתה חייב ללוות היום כל מה שאתה יכול, ולדאוג לתשלום מחר.

אפילו הצד האפל של הארי הרגיש תשוש עד שגרם המדרגות הלולייני העלה אותו אל דלת האלון הגדולה שהייתה השער האחרון למשרדו של דמבלדור; אבל משום שהארי עבר כעת את שעת השינה הטבעית שלו בארבע שעות בצורה חוקית, היה בטוח להראות חלק מהעייפות שלו כעת, את הפיזית אם לא את הרגשית.

דלת האלון נפתחה -

עיניו של הארי כבר היו ממוקדות בביוון השולחן הגדול, בביסא הגדול שמאחוריו; אז לקח להארי רגע לשים לב שהביסא ריק, שהשולחן שומם למעט ספר יחיד כרוך בכריכת עור; ואז הארי הסב את מבטו וראה את הקוסם עומד בינות לשליפציקים שלו, בינות למכשירים המיסתוריים והלא ידועים שניצבו בעשרותיהם. פוקס ומצנפת המיון ניצבו במקומותיהם, אש עליזה התפצחה בגומחה שהארי לא הבין קודם לכן שהיא אח, והיו שם שתי המטריות ושלוש נעלי הבית לרגל שמאל. כל הדברים במקומם, נראים כרגיל, למעט הקוסם הזקן עצמו, שעמד זקוף ועטה גלימות בצבע שחור רשמי ביותר. זו הייתה תדהמה לעיניים, הגלימות הללו על האדם הזה, זה היה כמו שהארי יראה את אביו לובש חליפת עסקים.

אלבוס דמבלדור נראה עתיק מאוד, ומלא צער.

"שלום, הארי," אמר הקוסם הזקן.

מתוך עצמי חלופי שהוחזק כמו מחסום הלטת-הכרה, הארי-תמים שלא היה לו מושג מה קורה היטה את ראשו בקור ואמר, "המנהל. אני מניח ששמעת כבר מסגנית המנהל מקגונגל, אז אם זה בסדר מצידך, באמת הייתי שמח לדעת מה קורה."

"כן," אמר הקוסם הזקן, "הגיע הזמן, הארי פוטר." הגב התיישר, רק קצת משום שהקוסם כבר עמד זקוף; אבל איכשהו אפילו השינוי הקטן הזה גרם לו להיראות גבוה בשלושים סנטימטרים, וחזק אם לא צעיר יותר, מעורר יראת כבוד אם לא מסוכן, עוצמתו התאספה סביבו כמו ברדס. בקול ברור, הוא דיבר: "היום מתחילה המלחמה שלך כנגד לורד וולדמורט."

"מה?" אמר ההארי החיצוני שלא ידע דבר, בעוד משהו שצפה מתוכו חשב את אותו הדבר, רק עם הרבה יותר גסויות מצורפות.

"בלטריקס בלק נלקחה מאזקבאן, היא נמלטה מכלא שלא ניתן להימלט ממנו," אמר הקוסם הזקן. "זה מעשה שנושא את סימן ההיכר של וולדמורט ללא ספק; והיא, המשרתת הנאמנה ביותר שלו, היא אחת משלושה מרכיבים שעליו להשיג כדי לקום שוב בגוף חדש. אחרי עשר שנים האויב שהבסת שב, כפי שנחזה."

אף אחד משני החלקים של הארי לא ידע מה לענות לזה, לפחות לא במשך השניות המעטות לפני שהקוסם הזקן המשיך.

"זה לא אמור לשנות לך הרבה, לעת עתה," אמר הקוסם הזקן. "התחלתי להקים מחדש את מסדר עוף-החול שישרת אותך, הזהרתי את המעטים שיכולים וצריכים להבין: אמיליה בונז, אלאסטור מודי, ברטמוס קראוץ', כמה אחרים. על הנבואה - כן, יש נבואה - לא גיליתי להם, אבל הם יודעים שוולדמורט חזר, והם יודעים שאתה תמלא תפקיד חיוני. הם ואני נילחם את המלחמה שלך במהלכי הפתיחה הקטנים שלה, בעודך מתחזק, ואולי אף מחכים, כאן בהוגוורטס." ידו של הקוסם הזקן עלתה, כאילו מפצירה. "אז בשבילך, לעת עתה, דבר לא משתנה, ואני מפציר בך להבין את הנחיצות. האם אתה מזהה את הספר שעל שולחני, הארי?"

החלק הפנימי של הארי צרח והטיח את ראשו כנגד קירות דמיוניים, בעוד הארי החיצוני פנה והביט במה שהתגלה ב-

השתררה שתיקה ארוכה למדי.

ואז הארי אמר, "זה עותק של שר הטבעות מאת ג'.ר.ר. טולקין."

"זיהית ציטוט מהספר הזה," אמר דמבלדור, מבט דרוך בעיניו, "אז אני מניח שאתה זוכר אותו היטב. אם אני טועה, תקן אותי."

הארי פשוט בהה בו.

"חשוב להבין," אמר דמבלדור, "שהספר הזה איננו תיאור מציאותי של מלחמת קוסמים. ג'ון טולקין מעולם לא נלחם בוולדמורט. המלחמה שלך לא תהיה כמו הספרים שקראת. החיים האמיתיים שונים מסיפורים. האם אתה מבין, הארי?"

הארי הנהן להסכמה באיטיות מה; ואז הניד בראשו לשלילה.

"במיוחד," אמר דמבלדור, "ישנו דבר טיפשי מסוים שגנדלף עושה בספר הראשון. הוא עושה טעויות רבות, הקוסם של טולקין; אבל ישנה אחת שהיא בלתי נסלחת. הטעות היא זו: כשגנדלף חשד לראשונה, אפילו אם לרגע, שפרודו אוחז בטבעת האחת, הוא היה צריך להעביר את פרודו לריבנדל מיד. ייתכן שהיה מובן, הקוסם הזקן הזה, לו חשדותיו היו מתבדים. ייתכן שהיה לו לא נעים לצוות זאת על פרודו, ופרודו היה טורח טרחה רבה, והיה נאלץ להשהות תוכניות ושעשועים רבים. אבל מבוכה קטנה, ואי נעימות, וטרחה, הן כאין וכאפס לעומת הפסד במלחמה כולה, כשהנאזגול עטים על הפלך בעודך קורא מגילות עתיקות במינס טירית, ולוקחים את הטבעת. ואין זה פרודו לבדו שהיה נפגע; כל הארץ התיכונה הייתה נופלת לעבדות. אם לא היה זה רק סיפור, הארי, הם היו מפסידים במלחמה שלהם. האם אתה מבין את מה שאני אומר?"

"אה..." אמר הארי, "לא בדיוק..." משהו בדמבלדור הקשה על הארי להישאר קר כמו שצריך; הצד האפל שלו התקשה עם מוזר.

"אז אומר זאת מפורשות," אמר הקוסם הזקן. קולו היה חמור, עיניו עצומות. "גנדלף עצמו היה צריך להעביר את פרודו לריבנדל מיד – ופרודו לעולם לא היה צריך לעזוב את ריבנדל בלי משמר. לא היה אמור להיות שום ליל אימה בברי, לא Barrow-downs, לא Weather-top שבו פרודו נפצע, הם היו עלולים להפסיד את כל המלחמה שלהם במקרים הללו עקב טיפשותו של גנדלף! האם אתה מבין מה שאני אומר לך כעת, בנם של מייקל ופטוניה?"

וההארי שלא ידע דבר הבין.

וההארי שלא ידע דבר ראה שזה הדבר החכם, הנבון, האינטליגנטי והשפוי, הדבר הנכון לעשות.

וההארי שלא ידע דבר אמר בדיוק מה שהארי תמים היה אומר, בעוד הצופה השקט צרח בבלבול ובייסורים.

"אתה אומר," אמר הארי, קולו רועד בעוד הרגשות בתוכו בוערים דרך הרוגע החיצוני, "שאני לא חוזר הביתה להוריי לחג הפסחא."

"אתה כן תראה אותם שוב," אמר הקוסם הזקן במהירות. "אבקש מהם לבוא לפה להיות איתך, אנעים את ביקורם כמיטב יכולתי. אבל אתה לא הולך הביתה בחג הפסחא, הארי. אתה לא חוזר הביתה בקיץ. אסור לך ללכת לאכול ארוחות צהריים בסמטת דיאגון, אפילו עם פרופסור קווירל שמשגיח עליך. דמך הוא המרכיב השני שוולדמורט זקוק לו כדי לקום שוב, נורא משהיה אי פעם. אז אסור לך לצאת אף פעם מתחומי ההגנות של הוגוורטס אם אין לך סיבה חיונית, ומשמר חזק מספיק כדי להדוף כל התקפה לזמן מספיק כדי שתוכל להגיע למקום מבטחים."

דמעות החלו להיקוות בזוויות עיניו של הארי. "האם זו בקשה?" אמר קולו הרועד. "או שזו פקודה?"

"אני מצטער, הארי," אמר הקוסם הזקן ברכות. "ההורים שלך יבינו את הצורך, אני מקווה; אבל אם לא... חוששני שאין להם מפלט; החוק, על אף שלא בצדק, לא מכיר בהם כאפוטרופוסים שלך. אני מצטער, הארי, ואבין אם תשנא אותי על כך, אבל זה חייב להיעשות."

הארי הסתובב, הביט בדלת, הוא לא הצליח להביט עוד בדמבלדור, לא בטח בפניו שלו.

זה המחיר מעצמך, אמר הפלפאף בתודעתו, שמצטרף למחירים שגבית מאחרים. האם זה ישנה את נקודת המבט שלך על העניין, כמו שפרופסור קווירל חושב שזה יעשה?

בצורה אוטומטית, המסכה של הארי התמים אמרה בדיוק את מה שהיה אומר: "האם ההורים שלי בסכנה? האם צריך להעביר אותם לפה?"

"לא," אמר קולו של הקוסם הזקן. "אינני חושב כך. אוכלי המוות למדו, לקראת סוף המלחמה, לא לתקוף את המשפחות של חברי המסדר. ואם וולדמורט פועל בלי תומכיו הקודמים, הוא יודע שאני הוא זה שמקבל את ההחלטות לעת עתה, והוא יודע שלא אתן לו דבר אם יאיים על משפחתך. לימדתי אותו שאינני נכנע לסחיטה, ולכן הוא לא ינסה."

הארי הסתובב בחזרה, וראה קור על פניו של הקוסם הזקן, קור שהתאים לשינוי בקול, עיניו הכחולות של דמבלדור נעשו קשות כפלדה מאחורי המשקפיים. זה לא התאים לאדם אבל זה התאים לגלימות השחורות הרשמיות.

"זה הכל, אם כך?" שאל קולו הרועד של הארי. מאוחר יותר הוא יחשוב על כך, מאוחר יותר הוא יחשוב על מהלך נגדי מחוכם, מאוחר יותר הוא ישאל את פרופסור קווירל האם יש דרך לשכנע את המנהל שהוא טועה. ברגע זה, כל הריכוז של הארי הושקע בלשמר את המסיכה.

"וולדמורט השתמש בחפץ מוגלגי כדי להימלט מאזקבאן," אמר הקוסם הזקן. "הוא בוחן אותך ולומד ממך, הארי פוטר. בקרוב מאוד אדם בשם ארתור וויזלי ממשרד הקסמים יפיץ צו שאוסר להשתמש בחפצים מוגלגיים בקרבות של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. בעתיד, כשיש לך רעיון טוב, שמור אותו לעצמך."

זה לא נראה חשוב בהשוואה. הארי פשוט הנהן, ושאל שוב, "זה הכל?"

השתררה שתיקה.

"בבקשה," אמר הקוסם הזקן בלחישה. "אין לי שום זכות לבקש את סליחתך, הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס, אבל בבקשה, לפחות תאמר שאתה מבין למה." דמעות ניקו בעיניו של הקוסם הזקן.

"אני מבין," אמר קולו של הארי החיצוני שבאמת הבין, "כלומר... סוג של חשבתי על זה בכל מקרה... תהיתי האם לבקש ממך ומההורים שלי להישאר פה בקיץ כמו היתומים, כדי שאוכל לקרוא פה בספרייה, יותר מעניין בהוגוורטס בכל מקרה..."

קול מחנק בקע מגרונו של אלבוס דמבלדור.

הארי פנה פעם נוספת לעבר הדלת. זו לא הייתה הימלטות ללא פגע, אבל זו הייתה הימלטות.

הוא עשה צעד קדימה.

ידו נשלחה לעבר הידית.

צרחת פילחה את האוויר -

כאילו בהילוך איטי, כשהארי הסתובב, הוא ראה את עוף-החול מרחף לעברו לאורך החדר.

מהארי האמיתי עלה גל של פאניקה, הוא לא חשב על זה, הוא לא צפה את זה, הוא היה מוכן להתמודד עם דמבלדור אבל הוא שכח את פוקס -

שלוש פעמים היכו כנפיו של עוף-החול, כמו התגברות והיחלשות של אש, הזמן עבר לאט מדי בעוד פוקס עף מעל המכשירים המסתוריים לעבר הארי.

והציפור האדומה-זהובה ריחפה לפניו במשקי כנפיים עדינים, עולה ויורדת באוויר כמו שלהבת נר.

"מה העניין, פוקס?" שאל הארי המזויף בבלבול, מביט בעיניו של עוף-החול, כמו שהיה עושה אם היה חף מפשע. ההארי האמיתי, שהרגיש בתוכו את אותה תחושת בחילה שהרגיש כשפרופסור מקגונגל הביעה בו אמון, חשב, האם נעשיתי רשע היום, פוקס? לא חשבתי שהייתי רשע... האם אתה שונא אותי עכשיו? אם הפכתי למשהו שעוף-חול שונא, אולי מוטב שאוויר כבר עכשיו, אוויר על הכל ואתוודה -

פוקס צרח, הצרחה הנוראית ביותר שהארי שמע מעודו, צרחה שהרעידה את כל המכשירים והעירה את כל הדמויות הישנות בדיוקנאות.

היא חדרה את הגנותיו של הארי כמו חרב מלובנת דרך חמאה, הקריסה את כל שכבותיו כמו בלון מנוקב שמתפוצץ, ערבבה את סדרי העדיפויות שלו ברגע כשנזכר בדבר החשוב מכל; הדמעות החלו לזלוג בחופשיות מעיניו של הארי, במורד לחייו, קולו נחנק כשהמילים יצאו מגרונו, כאילו הקיא לבה -

"פוקס אומר, "אמר קולו של הארי, "הוא רוצה שאני, אעשה, משהו, בנוגע, לאסירים, באזקבאן -"

"פוקס, לא!" אמר הקוסם הזקן. דמבלדור צעד קדימה, שולח יד מפצירה לעבר עוף-החול. פניו של הקוסם הזקן היו נואשות כמעט כמו הצרחה של עוף-החול. "אתה לא יכול לבקש זאת ממנו, פוקס, הוא רק ילד!"

"אתה הלכת לאזקבאן, "לחש הארי, "לקחת את פוקס איתך, הוא ראה - אתה ראית - היית שם, אתה ראית - למה לא עשית דבר? למה לא שיחררת אותם?"

כשהמכשירים הפסיקו לרעוד, הארי הבין שפוקס צרח יחד איתו, שעוף-החול ריחף כעת ליד הארי והביט בדמבלדור לצידו, הראש האדום-זהוב באותו גובה כמו ראשו שלו.

"האם, "לחש הקוסם הזקן, "האם אתה באמת יכול לשמוע את קולו של עוף-החול בכזו צלילות?"

הארי בכה עד שכמעט ולא הצליח לדבר, על כל דלתות המתכת שעבר, על כל הקולות ששמע, על הזיכרונות הגרועים ביותר, על התחינות ששמע כשהתרחק, הכל התפרץ אל תודעתו כמו אש למשמע הצרחה של עוף-החול, כל המחסומים הפנימיים התנפצו. הארי לא ידע האם הוא באמת יכול לשמוע את קולו של עוף-החול בכזו צלילות, האם היה מבין את פוקס אלמלא ידע כבר. כל מה שהארי ידע הוא שיש לו תירוץ סביר להעלות את כל אותם נושאים שפרופסור קווירל אמר לו שלעולם אסור לו להעלות בשיחה מאותו יום והלאה; משום שזה בדיוק מה שהארי חף מפשע היה אומר, היה עושה, לו באמת היה שומע בכזו צלילות. "הם סובלים - אנחנו מוכרחים לעזור להם -"

"אני לא יכול!" קרא אלבוס דמבלדור. "הארי, פוקס, אני לא יכול, אין דבר שביכולתי לעשות!"

צרחת חודרת נוספת.

"למה לא? פשוט תלך לשם ותוציא אותם!"

הקוסם הזקן קרע את מבטו מעוף-החול, עיניו פוגשות באלו של הארי במקום זאת. "הארי, תגיד לפוקס בשבילי! תגיד לו שזה לא כל כך פשוט! עופות-חול הם לא סתם חיות אבל הם כן חיות, הארי, הם לא מבינים..."

"גם אני לא מבין," אמר הארי, קולו רועד. "אני לא מבין למה אתה נותן לסוהרסנים אנשים למאכל! אזקבאן זה לא כלא, זה חדר עינויים ואתה מענה את האנשים הללו למוות!"

"פרסיוול," אמר הקוסם הזקן בקול ניחר, "פרסיוול דמבלדור, אבי שלי, הארי, אבי שלי מת באזקבאן! אני יודע, אני יודע שזו זוועה! אבל מה אתה רוצה שאעשה? שאשבור את אזקבאן בכוח? האם תרצה שאכריז על מרד כנגד משרד הקסמים?"

קרע!

השתררה שתיקה, וקולו הרועד של הארי אמר, "פוקס לא יודע דבר על ממשלות, הוא פשוט רוצה - שתוציא את האסירים - מהתאים שלהם - והוא יעזור לך להילחם, אם משהו יעמוד בדרכך - ו - וגם אני, המנהל! אני אלך איתך ואשמיד כל סוהרסן שיתקרב! נדאג בנוגע להשלכות הפוליטיות אחר כך, אני מתערב איתך שאתה ואני נוכל להתחמק מעונש -"

"הארי," לחש הקוסם הזקן, "עופות-חול לא מבינים כיצד ניצחון בקרב עלול לגרום הפסד במערכה." דמעות זלגו במורד לחייו של הקוסם הזקן וטיפטפו אל זקנו הכסוף. "הקרב הוא כל מה שהם יודעים. הם טובים, אבל לא חכמים. זו הסיבה שהם בוחרים קוסמים שיהיו אדוניהם."

"אתה יכול להוציא את הסוהרסנים למקום שאוכל להגיע אליהם?" קולו של הארי התחנן. "תוציא אותם בקבוצות של חמישה עשר - אני חושב שאני יכול להשמיד כמות כזו בלי לפגוע בעצמי -"

הקוסם הזקן הניד בראשו. "היה קשה מספיק להחליק אובדן של אחד - הם אולי יתנו לי עוד אחד, אבל לא שניים - הם נחשבים משאב לאומי, הארי, כלי נשק במקרה של מלחמה -"

זעם בער בהארי, בער כמו אש, ייתכן שהוא בקע מעוף-החול שנח על כתפו כעת, וייתכן שהוא בקע מהצד האפל שלו, ושני הכעסים התערבבו בתוכו, החם והקר, והיה זה קול מוזר שאמר מגרוננו, "אמור לי משהו. מה ממשלה צריכה לעשות, מה המצביעים צריכים לעשות עם הדמוקרטיה שלהם, מה עם של מדינה צריך לעשות, לפני שאהיה מוכרח להחליט שאני כבר לא בצד שלו?"

עיניו של הקוסם הזקן התרחבו בעודו בוהה בילד עם עוף-החול על כתפו. "הארי... האם אלה מילותיך שלך, או של המורה להתגוננות -"

"משום שצריכה להיות נקודה כלשהי, לא כך? אם זה לא אזקבאן, אז מה?"

"הארי, תקשיב, בבקשה תקשיב לי! קוסמים לא היו יכולים לחיות אם היו מורדים בכלל בכל פעם שהיו להם חילוקי דעות! תמיד יש משהו -"

"אזקבאן זה לא סתם משהו! זה רשע!"

"כן, אפילו רשע! אפילו רשע מסוים, הארי, משום שקוסמים אינם טובים לגמרי! ועם זאת מוטב שנחיה בשלום, מאשר בתוהו; ואם אני ואתה נשבור את אזקבאן בכוח הזרוע, תהיה זו תחילתו של *תוהו*, האינך רואה זאת?" קולו של הקוסם הזקן הפציר. "וניתן להתנגד לרצונם של רעיך בגלוי או בסתר מבלי ל*שנוא* אותם, מבלי להכריז עליהם כמרושעים ואויבים! אני לא חושב שאנשי המדינה הזו ראויים לכך ממך, הארי! ואפילו אם חלקם כן - מה עם הילדים, מה עם התלמידים בהוגוורטס, מה עם האנשים הטובים הרבים שמעורבבים ברעים?"

הארי הביט בפוקס שעל כתפו, ראה את עיניו של עוף-החול מביטות בו בחזרה, הן לא זהרו אך עם זאת הן בערו, להבות אדומות בים של אש זהובה.

מה אתה חושב, פוקס?

"קרע?" אמר עוף-החול.

פוקס לא הבין את השיחה.

הילד הצעיר הביט בקוסם הזקן, ואמר בקול עבה, "או שאולי עופות-החול חכמים יותר מאיתנו, נבונים יותר, אולי הם עוקבים אחרינו בתקווה שיום אחד נקשיב להם, שיום אחד נקלוט את זה, שיום אחד פשוט נוציא, את האסירים, מהתאים שלהם -"

הארי הסתובב ופתח את דלת האלון במשיכה וצעד אל גרם המדרגות וטרק את הדלת מאחוריו.

גרם המדרגות החל להסתובב, הארי החל לרדת, הוא הליט את פניו בידיו והחל לבכות.

רק בחצי הדרך למטה הוא שם לב להבדל, הבחין בחום שמתפשט בו, והבין -

"פוקס?" לחש הארי.

- שעוף-החול עדיין נח על כתפו, עומד שם כמו שראה אותו עושה על כתפו של דמבלדור.

הארי הביט פעם נוספת לתוך העיניים, להבות אדומות באש זהובה.

"אתה לא עוף-החול שלי עכשיו... נכון?"

קרע!

"או", אמר הארי, קולו רועד במקצת, "אני שמח לשמוע את זה, פוקס, משום שאני לא חושב - שהמנהל - אני לא חושב שזה מגיע לו -"

הארי עצר, ולקח נשימה.

"אני לא חושב שזה מגיע לו, פוקס, הוא ניסה לעשות את הדבר הנכון..."

קרע!

"אבל אתה כועס עליו ומנסה להבהיר לו נקודה. אני מבין."

עוף-החול הניח את ראשו על כתפו של הארי, וגרגויל האבן נע הצידה חלקות הצידה כדי לאפשר להארי לעבור אל מסדרונות הוגוורטס.